

Изъ дневника на едакъ английски поручикъ.

Солунски фронтъ, 22 септември.

Съдбата е най-великата хумористка! Кому не е извѣстенъ нейниятъ смѣхъ, нейната ирония, нейните страни дѣйствия? Кой, като се огледа наоколо и се постарае да вникне въ реда на нѣщата, не стисва корема си отъ смѣхъ или не набръчка чело отъ негодуване? Защото да негодувашъ и се смѣешъ е все едно! Често ядѣтъ се обръща въ смѣхъ и обратно. Нѣвга негодувашъ защо на хората нѣкое дѣйствие, нѣкоя дума, прѣдметъ да се показва смѣшна, а нѣвга се смѣешъ на безумното имъ негодуване. Защото човѣкъ намира влаги себе си правъ! Джемсъ, мой приятель отъ дѣтичество, Джемсъ, извѣстниятъ професоръ по философия нима въ 24 часа не дѣржа на жена си 2 лекции за и противъ пиянството? Когато шуря му, младъ подпоручикъ, призори се върна пиянъ отъ едно увеселение, той обсила него и жена си съ дѣлги и злъчни проповѣди противъ пиянството, а когато самъ несътно сѫщия денъ на юбилея на мистеръ Балмингъ си пийна, тогава той успѣ да убѣди жена си, че цѣлъ свѣтъ е пиянъ и че глупостъ е човѣкъ да бѫде трѣзвенъ. „Нима, провикна се той, пиянъ отъ жажда за властъ единъ ли нашъ чинов-